

عنوان مقاله:

کند و کاوی در راه و رسم معماری منظر بومی ایران

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی و ششمین کنفرانس ملی معماری-شهر: از معماری بومی تا شهرسازی معاصر (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

نسترن فلاح مطلبی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری گرایش منظر، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قزوین، قزوین، ایران

حسنا ورمقانی - استادیار، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قزوین، قزوین، ایران

خلاصه مقاله:

معماری بومی میراثی از گذشتگان است که نشان دهنده ی هویت آن مکان است، معماری بومی اغلب با توجه به بستر و شرایط طبیعی، اقلیمی و منطقه ای آن منطقه شکل می گیرد و ضمن اینکه از گذشته است در عین حال معماری تمامی زمان ها و آرمان گرا است. انسان بخشی از طبیعت است بنابراین ارتباط با محیط، سایت بخش عمده ای از زیرساخت های زندگی ماست. پژوهش حاضر در پی بررسی منظر بومی ایران است پس به منظور ارائه آن لازم است ابتدا به بررسی مفهوم منظر و بوم پرداخته که در واقع بازتابی از طراحی محیط در رویکردی منطقه گراست. در این نوشتار ابتدا به بررسی مفهوم مولفه های هویتی و تقسیمات اقلیمی و تیپولوژی معماری پرداخته در ادامه چند نمونه مورد مطالعه و مقایسه قرار می گیرد. روش تحقیق، کیفی با رویکرد تفسیری و شیوه گردآوری مطالب، اسنادی است. یکی از انگیزه های نگارش این پژوهش، این است که آگاهی یا تامل در برخی ویژگی های منظر بومی چه مزیت های می تواند داشته باشد و نشان می دهد که مشخصه های بارز و ویژه های آن منظر را از سایر مناظر مشابه و هم ارز خود متمایز ساخته است و بخشی از نتایج بررسی جنبه های بوم شناسی منظر و نیز ویژگی ساختار منظر با تاکید بر اقلیم منطقه ارایه شده است. در پایان نتایج تحقیق انجام شده نشان می دهد که عدم توجه صحیح به مولفه های بومی باعث جدایی میان منظر و ارزش های بومی شده و با توجه صحیح به آن می توان باعث تقویت آن شد همچنین نقش شرایط طبیعی، ارزش های بوم شناختی و تاثیرات بومی در شکل گیری آن واحه نشان می دهد.

کلمات کلیدی:

منظر بومی، منظر بومی ایران، اقلیم ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1484938>

